

σει κι ο φαιδρότατος γλωσσούλακας και μίλησε. Τί άνοησες είπε, πάρτε τους «Καιρούς» τής περισσότερης Κυριακής και θάντις δεῖτε. «Έμεις δὲ βαστάμε νάν τις ξανατυπώσουμε. Έπιτέλους, Ρωμίδες είναι και λόγου του και δὲν άξιζει νάν τονερεζιεύσουμε μπροστά στους ξένους, Μερικές μπορπές μας, ζνάγηκη οι ξένοι νά μήν τις μαθαίνουνε. Τούτο μόνο θέλουμε νά πούμε» δέτα δηλ. Ο Μιστριώτης φοβερής και λέει «Αν δώμας, παρά πάσαν προσδοκίαν, δὲν γίνει δεκτὸν τὸ κληροδότημα, ΘΕΛΩ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΩΘΕΙ ΟΠΟΥ ΔΕΙ», μ' ἄλλα λόγια ότα φοβερής: πώς θά σηκωσεις πάλι ἐπανάταση γιά την «Εύκτικη» και τὸ «Ἀπαρέμφατο», ξεγίνει κάπιο χαρτί, πώς του καλλιγράφεις έχειτε, στὰ «Ορεστεία», ή Βισαγγελία στὴν ράχη του, χαρχυτηρίζοντάς τονερεζιεύσουμε.

★

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ μας μίλησε μ' ἐνθουσιασμὸν στὸ Γέλλο δημοσιογράφο Μπουρντών γιά τους Ρωμίδες και τους θάμψεις ποὺ τέσσαρα φρόνιμα και καλά ζερήγκανε στους Ηριγκηπικούς γάμους. «Ο λαός μου, είπε πάνου λάτου ή Α. Μ., είναι μάννα γιά τέτια, είναι ο καλύτερος λαός του κάσμου ουτῶν πρόσκειται νά υποδεχτείς ἐπίσημους ξένους και νά γιορτάσσει γάμους πριγκηπικούς».

Νά λοιπὸν πού και μετέ οξείουμε κάτι και μεγάλη μας τιμή και καμάρες νά μίλησει έτοις καλά ο Βασιλίδης μας γιά μας.

Έγινε και κάτι ἄλλο σημαντικὸν τὴν περισσότερη βδομάδα, τιμητικότατο κι αὐτὸ γιά μᾶς «Ο πρίγκηπας Νικόλαος έστειλε γράμμα στὸν ποιητή, Σπύρο Ματσούκα, φιλικότατο και δημοκρατικότατο (καθὼς γράψανε εἰ φημερίδες) ἀφοῦ κοντὰ στᾶλα τὸν ἔλεγο και φίλο του. Φανταστεῖτε! Ένας Πρίγκηπας νά λέει φίλο του ἐναν ποιητή! Είναι νά μήν καραρώνουμε δλοι πού κρατούμε μιά κάπια πέννη στὸ γέρι μας, ἀφοῦ οι Πρίγκηπες ἀρχινήσουν νά μᾶς λένε και φίλους;

Κάπιος ήλιος γρυπός ἄρχισε νάνατίλνει και γιά τὰ φωτείληγικά γράμματα και δέξα στὸ Ματσούκα ποὺ δέχτηκε τὶς πρώτες ἀγγίδες του! Μάνο μ' αὐτὸ τὸ πριγκηπικὸ γράμμα ἔξασφάλισε τὴν ζηνασία ή ἀγαπητὸς ποιητής.

★

ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΘΕΙΟ, θά πούμε και σῆμαρα δύο λόγια γιά τὸ γράμμα ποὺ μᾶς ἔστειλε τὸ «Πατριωτικὸν καμηλάτον ὁ μαύρος Βυζαντινὸς ἀετόφ». Τὸ περασμένο φύλλο, πούγε μέσα τὸ γράμμα και τὴν ἀπάντηση μας, τὸ στείλαμε στὸν Εισαγγελέα κ. Λικουρέζο και στὸ διευθυντὴ τῆς Αστυνομίας μας κ. Δαμηλάτη, και κορτερούσαμε ἵσχας σῆμαρα, Πέμπτη μεσημέρι, νά μᾶς καλέσει κανένας ἀπὸ τους δύο αὐτοὺς κυρίους και νά μᾶς ζητήσει περισσότερες ἔξηγησες. Μά του κάκου. Δὲν ένοχλήκαμε γιά τέτια μικροδουλία ούτε

και μπαλάνορτας). Έχεις ταλέντο έσσο... Θά γίνεις περίημη ζουγράφισσα... Τὸ λέει κι ο κ. Στρωτός... Νά δοῦμε τώρα τι θὰ πει και γιά τὸν Κωστή μας! Έχει, μαθέσ, και αὐτὸς ταλέντο γιά διπλάγιος:

Η ΑΣΤΡΟΓΛΑ (παγανιστικού της). Σὲ πειράζει ποὺ ζουγράφισσα, μητέρα;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Μὲ πειράζει ποὺ ο πατέρας σου μοιράζει και δὲν ζέρει τι κάνει..

Η ΑΣΤΡΟΓΛΑ. Ο πατέρας;

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Αμ' είναι κατάσταση, αὐτή; Νά μη θέλει νά μίλησει στὸ Στρωτὸ γιά τὸ πατέρα του;

Η ΑΣΤΡΟΓΛΑ. Μὲ πώς νάν τοῦ τὸ πει; Ο κ. Δήμος έχει ολλεσ άρχες.

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Νάν τὶς ράτσα. Τὶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νά βγει και βούλευτής. (Κοφοδερπτικά). Μὲ τὴν ἀλήθεια και γιά τὴν ἀλήθεια! Τὶ ήταν πει αὐτός; Κολονύα... Άεραζ... Πη! σκόνη...

Η ΑΣΤΡΟΓΛΑ. Θάρσητες θέμος μέρα ποὺ αὐτὸς ήτα πει πολλά... «Οταν ξυπνήσεις ο λαός...

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ.....κι ζτειν ψεφίσουμε μεις! Ο λαός θέλει: φωμί, δὲ χερταίνει μὲ λόγια. «Εργα! Εργα!... Μὲ τὴν ἀλήθεια και γιά τὴν ἀλήθεια...

Η ΑΣΤΡΟΓΛΑ (ησυχα ησυχα). Ναι, μὲ τὴν ἀλήθεια και γιά τὴν ἀλήθεια ήτα δουλέψουμε....

Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ....και δὲ ήτα βρούμε βούλευτάδες! «Ετοι δὲν είναι; Ας πει και αὐτὸς δὲτι λένε κ' οι άλλοι, μὲ τὸ Ρουσφέτι Ηλιγιονιστούμε και γιά τὸ Ρουσφέτι θὰ δουλέψουμε, και δὲ μὲ βλαστηράζεις ζτερα... Βλέπεις, ζημιώνουνται οι άλλοι ποὺ και δὲ δὲν τὸ λένε, τὸ κάνουνται....

(Άκολουθει)

ο κ. Λυκουρέζος, ούτε δ. κ. Δαμηλάτης. Κάπιος ἄλλος δημοσίευτος και αὐτὸς είναι δ φίλος μας και τελεόφοιτος τῆς Νομικῆς κ. Συμεώνη Η. Θαλασσινὸς ποὺ φρόντισε κ' ἔμπαθε, πώς τὸ περίφημο αὐτὸ Κομητάτο υπάρχει, πώς συνεδρίζει στὸν καρεντή τοῦ Γαμβέττα και πώς μέλος του είναι κι ο αὐτοχειροτόνητος ἐθνικὸς ποιητής κ. Φωκίωνας Πανᾶς.

Νά λοιπὸν ποὺ εὐκολύνουμε σημαντικὰ τὸν κ. Λυκουρέζο και τὸν κ. Δαμηλάτη στὴ δουλιά τους. Δὲν τοὺς ζητάμε νά μάς προστατέψουν τὴ ζωή (γιατὶ ἐδώ, δημοσίευτος, έχει υποχρέωση ο καθένας νά φροντίσει γιά τὴ ζωή του και νά μήν προσμένει καμιά βοήθεια ἀπὸ τους διευθυντούς (άρμόδιους), μά τοὺς τὰ καταγγέλλουμε ἀπλῶς γιά νά πειριφθούν κάπως τοὺς κακούς ἀφειμάνους αὐτοὺς πατρώτες, ποὺ ροφώντας τὸν καρφ τους και χαρέβοντας τὸ μουστάκι τους, βγάζουν κωμικώτατες καταδικαστικὲς ἀπόφασες και γράφουν κακογένεστα γράμματα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

“ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ,”

Μεταφραστής: Α. Βλάχος.

Τὸ μπακάλικο τοῦ Βασιλικοῦ προσφέρεις ἀπ' ὅλα τὰ εἰδὸν τῆς τέχνης στὸν πελάτες του. Τὴν περασμένην θδομάδα ἔθαλε στὴ φτήνεια τ' ἀρχαῖα δράματα και ξεπούλησε πρώτη πρώτα νοθεμένο τὸν «Οιδίποδα στὸν Κελωνὸν» τοῦ Σοφοκλῆ.

Ο μεγάλος ποιητής τῆς ἀρχαιότητας ἔγινε ἀγώριστος κάτου ἀπὸ τὴ μουσούνα ποὺ τοῦ φόρεσε δημιουργός κ. Βλάχος. «Αν ἡ ἀρχαῖα γλώσσα στὸ θέατρο είναι μόνο και μόνο γιὰ πέντε δέκα προγονοφύλωτούς ποὺ πολὺ καιρό πολὺ ζεσκαλίσανε μέσα στὴν κάμαρά τους τ' ἀρχαῖα δράματα λέξη λέξη και στείχο στείχο, και είναι σὲ θέση νὰ τὰ πυρακολουθήσουν, — η γλώσσα δμως τοῦ κ. Βλάχου δὲν είναι οὐτε γι' αὐτοὺς τοὺς πέντε δέκα, ποὺ δυστοπεῖται δημιουργός τὸ θέατρον τοῦ Σοφοκλῆ, δὲ μποροῦνε δμως ν' ἀκολουθήσουν τὸ μεταφραστὴ στὸ φοβερὸ θαλασσοδαρμά του.

Σὲ τὴ γλώσση λοιπὸν είναι: φτιαχμένη η μετάφραση τοῦ κ. Βλάχου; Σὲ υπερκαθαρεύουσα, σὲ καθαρεύουσα, σὲ μιχτή, σ' ἐλεύτερη μιχτή, σὲ δημοτική; «Οχι! Η γλώσσα τοῦ κ. Βλάχου δὲν είναι οὐτε σιγαρμενή μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς υπερκαθαρεύουσας. Στὴν ἀρχή παίσει καλά — δὲ πούμε — ἐπειτα φυσικού πολύτοιχο καθαρεύουσας, φουρτουνιαζει η θαλασσα, μπερδεύεται τὸ καράβι και χώρι! πάλε ξαναγυρίζει στὴν ἀρχαιοπρεπὴ υπερκαθαρεύουσα. Σ' επειτα στὸ δρόμο του πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν καθονταρό της μιχτῆς, ἀλλοιας δὲ μπορεῖ νά φτάσῃ τὲ λιμάνι. Νά δημοκαπετάνιος στρίβει τὸ τιμόνι. Μιχτή. Καταλαβαίνεις δμως ζημέσως τὸ λαός και ξανατρίβεις και ξαναφτάνεις στὴν καθαρεύουσα. Ιερονάσα, σὲ μιχτή, σ' ἐλεύτερη μιχτή, σὲ δημοτική; «Οχι! Η γλώσσα τοῦ κ. Βλάχου άρχιζει νὰ σιγαρμενή μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς υπερκαθαρεύουσας. Στὴν ἀρχή παίσει καλά — δὲ πούμε — ἐπειτα φυσικού πολύτοιχο καθαρεύουσας, φουρτουνιαζει η θαλασσα, μπερδεύεται τὸ καράβι και χώρι! πάλε ξαναγυρίζει στὴν ἀρχαιοπρεπὴ υπερκαθαρεύουσα. Σ' επειτα στὸ δρόμο του πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν καθονταρό της μιχτῆς, ἀλλοιας δὲ μπορεῖ νά φτάσῃ τὲ λιμάνι. Νά δημοκαπετάνιος στρίβει τὸ τιμόνι. Μιχτή. Καταλαβαίνεις δμως ζημέσως τὸ λαός και ξανατρίβεις και ξαναφτάνεις στὴν καθαρεύουσα. Ιερονάσα, σὲ μιχτή, σ' ἐλεύτερη μιχτή, σὲ δημοτική; «Οχι! Η γλώσσα τοῦ κ. Βλάχου δὲν είναι οὐτε σιγαρμενή μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς υπερκαθαρεύουσας. Στὴν ἀρχή παίσει καλά — δὲ πούμε — ἐπειτα φυσικού πολύτοιχο καθαρεύουσας, φουρτουνιαζει η θαλασσα, μπερδεύεται τὸ καράβι και χώρι! πάλε ξαναγυρίζει στὴν ἀρχαιοπρεπὴ υπερκαθαρεύουσα. Σ' επειτα στὸ δρόμο του πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν καθονταρό της μιχτῆς, ἀλλοιας δὲ μπορεῖ νά φτάσῃ τὲ λιμάνι. Νά δημοκαπετάνιος στρίβει τὸ τιμόνι. Μιχτή. Καταλαβαίνεις δμως ζημέσως τὸ λαός και ξανατρίβεις και ξαναφτάνεις στὴν καθαρεύουσα. Ιερονάσα, σὲ μιχτή, σ' ἐλεύτερη μιχτή, σὲ δημοτική; «Οχι! Η γλώσσα τοῦ κ. Βλάχου δὲν είναι οὐτε σιγαρμενή μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς υπερκαθαρεύουσας. Στὴν ἀρχή παίσει καλά — δὲ πούμε — ἐπειτα φυσικού πολύτοιχο καθαρεύουσας, φουρτουνιαζει η θαλασσα, μπερδεύεται τὸ καράβι και χώρι! πάλε ξαναγυρίζει στὴν ἀρχαιοπρεπὴ υπερκαθαρεύουσα. Σ' επειτα στὸ δρόμο του πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν καθονταρό της μιχτῆς, ἀλλοιας δὲ μπορεῖ νά φτάσῃ τὲ λιμάνι. Νά δημοκαπετάνιος στρίβει τὸ τιμόνι. Μιχτή. Καταλαβαίνεις δμως ζημέσως τὸ λαός και ξανατρίβεις και ξαναφτάνεις στὴν καθαρεύουσα. Ιερονάσα, σὲ μιχτή, σ' ἐλεύτερη μιχτή, σὲ δημοτική; «Οχι! Η γλώσσα τοῦ κ. Βλάχου δὲν είναι οὐτε σιγαρμενή μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς υπερκαθαρεύουσας. Στὴν ἀρχή παίσει καλά — δὲ πούμε — ἐπειτα φυσικού πολύτοιχ